

NORDBORNHOLM

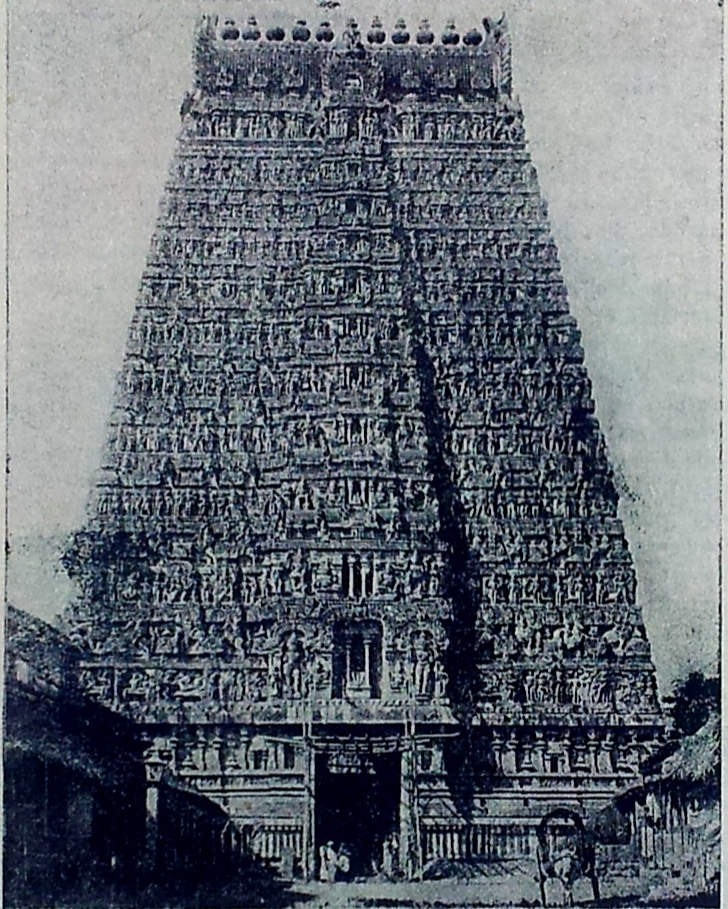

Ugeblad og Annoncetidende
for Allinge-Sandvig.
Gudhjem. Østerlars. Hasle
Ølsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri
Oplag ca. 3500 Eksemplarer

Nr. 75 Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. Forretningsann. 8 - - - - - 6 Ø. Fredag den 7. Juni Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar. 1929

Indisk Bygningskunst.

I Indiens Tempelbygninger finder man nogle af de ældste Mindesmærker om en højtudviklet Bygningskunst fra den store Kulturperiode i Oldtiden. De forskellige Egne af Indien, Dekan, Orissa, Kaschmir, det budhistiske Nepal o. s. v. har hver sin ejendommelige Stil, men paa den anden Side har de alle, hver paa sin Vis, det fælles indiske Karaktermærke, en rigt udviklet Ornamentik. Den forekommer en Del overlæst, men man kan ikke nægte, at den er udført med megen Smag og Omhu. Og naar man ser paa ovenstaaende Billede af et indisk Tempel, vil man indrømme, at det er en Bygningskunst, der nok kan imponere en Europæer, naar han første Gang staar overfor den. Den virker, trods sin Overlæsthed, som en Skønhedsaaftenbaring og som et Eksempel paa menneskelig Udholdenhed og Fantasi.

ningen blev, efter at Søren var rejst, ikke udført saa godt, som da han deltog i den. Fodringsen af Kvæg, Svin og Heste naar Jens Peter ikke selv var til Stede, var ham ikke tilfredsstillende. Trods gentagne Paamindelser til Karlene, kom de ikke op om Morgenen i rette Tid, ligesom de gik og vrøvlkede for længe Morgen og Middag, inden de fik begyndt paa Arbejdet. De savnede i det hele Omtanke ved deres Gerning. Og der kunde være saa meget andet i Vejen.
Alt dette gjorde, at Jens Peter flere Gange over for Mine havde udtalt Ønske om at sælge Gaarden. Han var sikker paa, at de kunde faa tilstrækkeligt at leve af, og saa var de da fri for disse daglige Ærgrelser.
Men Mine var bange for, at Jens Peter vilde blive utilfreds, naar de kom til at sidde i en Villa, og han slet ikke havde noget at tage sig til. Af den Grund var hun imod at sælge Gaarden, skønt hun, siden Marie — Datteren —

var bleven gift, ogsaa havde sine Fortrædeligheder, nemlig med Pigerne. Hidtil havde hun haft Else — en Husmandskone af den gode, gamle Type — at ty til ved Vask og Hovedrengøring, ja i det hele taget, naar noget ud over det daglige skulde udføres. Men nu var Else død, og der fandtes ikke nogen virkelig Stedfortræder for hende. Mines Mening var, at Piger nu om Stunder ikke var som forhen. De manglede i endnu højere Grad end Karlene Omtanke. Som nu alene dette at fyre i Komfuret! Hvor havde hun ikke døjet hermed. Pigerne lovede godt nok, men derved blev det Properhed overalt holdt hun stærkt paa, men heller ikke i det Stykke fik hun Arbejdet udført tilfredsstillende. Og nu i Dag havde de Storvask.
Saa kom Jens Peter ind til Eftermiddagskaffe. Det var hans og Mines fortrolige Stund; da sad de ene to i Stuen og nød Kaffen og talte fortroligt sammen. Ved de øvrige Maaltider var de sammen med Folkene. I Dag sagde Mine:

„Nu maa du for mig gerne sælge Gaarden, Jens Peter! Siden Else er død er jeg tit ved at forgaa af Ærgrelse. Som nu i Dag med Vasken! Jeg kan ikke faa Pigerne til at gøre det, som det skal gøres. Saa snart jeg vender mig fra dem, snakker de om deres Fornøjelser og Udflugter, enten om det, de har været med til, eller om det de skal med til, og det optager saa ganske deres Tanker. De er villige og flinke i høj Grad, de svarer mig aldrig imod, er altid ved godt Humør og gør med god Vilje, hvad jeg paalægger dem. Men Omtanke! Nej, ulial!“
I det samme gæde Hunden ude i Gaarden. Og igennem Vinduerne saa de, at det var deres gamle Nabo, Ole Madsen, der kom. Han, der var lidt ældre end Jens Peter, havde for faa Aar siden solgt sin Gaard, og han og hans Kone boede nu i en hyggelig Villa i Stationsbyen en lille Fjerdingvej derfra.
Efter at Ole var kommen til Sæde, og Samtalen var indledet med de sædvanlige Bemærkninger om Vejr og Føre, sagde han, at hans egentlige Ærinde var, om Jens Peter vilde følge med ham om i hans gamle Gaard. Han havde hørt, at den var til Salg, og Mette og han havde talt om at købe den igen!
Jens Peter og Mine gjorde store Øjne af Forundring over, hvad de hørte. De syntes, Ole og Mette nu havde det saa godt, at de Forhold, de levede under, nærmere sig stærkt Fuldkommenheden. Men Ole sagde: „Nej, for alt i Verden sælg ikke jer Gaard for tidligt. Det har vi gjort. Dette at man ingen Ting har at tage sig til, dette at føle sig overflødig er det værste jeg har oplevet. De daglige Smaasorger og Ærgrelser er for intet at regne mod det andet. Vi kan ikke holde det ud. Det første Par Maaneder gik det saa nogenlunde, men efterhaanden, uha!“
Jens Peter og Mine saa til hinanden med spørgende Blikke.
Jens Peter fulgte med Ole over i hans gamle Gaard, saa Besætningen og talte med Ejeren. Inden Ugens Udløb var Ole atter Ejer af sin gamle Gaard, og den Dag, han og Mette igen flyttede i den, saa de saa glade ud, at det for andre var en Lyst at se dem.
Jens Peter og Mine har ikke talt med hinanden om at sælge deres Gaard siden den Dag, Ole kom og forstyrrede dem.
„Den farlige Alder“ — naar indtræffer den? Saa har mange spurgt uden at faa Svar. Mon den farlige Alder ikke kan indtræffe i den Periode, som foran er skildret? Et er sikkert, at i denne Periode træffes der ofte Beslutninger, som burde fortjene den alvorligste Overvejelse.

Turistlivets økonomiske Betydning for Allinge-Sandvig

er der mærkelig nok delte Meninger om. Der findes virkelig Folk her, der ellers gaar for at være normale, der mener at Turistbesøget ingen Betydning har for Kommunen eller endog, at det er skadeligt. De anfører, at Priserne stiger paa Fødemidler i Turisttiden, at Hotellerne køber det bedste Kød, saa der kun bliver Forkødet tilbage til Privatforbruget, at Hotellerne køber deres Varer direkte fra Grosserer i København, at kun Hotel- og Bilejere har nogen Fortjeneste, medens andre har Tab af det — og muligvis andre Argumenter, som jeg ikke i Øjeblikket kan huske.
At Regeringen i Schweiz ofrer adskillige Millioner paa Tilskud til Turistreklame, og at Sverrig og Norge ogsaa ofrer meget store Beløb herpaa (Danmark er desværre bagud i saa Henseende) synes ikke at gøre noget Indtryk paa saadanne „kræinjda“ Bornholmere, der naturligvis mener at have bedre Forstand herpaa end en Regering i et Turistland, hvis statistiske Materiale tilfulde godtgør, hvilken Guldgrube Turistinvasionen er — ikke alene for Hotel- og Bilejere, men for det ganske Folk.
Amtmanden anslog paa Turistforeningens Møde i Rønne forleden Dag de Penge, som Turisterne i en Sæson lagde paa Bornholm, til et Beløb paa ca. 2 Millioner Kroner. Selv om en Del af disse Penge hurtigt vandrer tilbage over Havet igen, saa bliver den største Del dog her paa Øen og fortrinnsvis i Allinge-Sandvig. Det kan vi ikke mærke, svarer Kværulanten. Nej, mange kender ikke Vandets Værdi, før Kilden er tør. Hvis Turistlivet hørte op, skulde de sandelig nok faa Virkningen at føle. Den, der i denne Tid har Brug for en Tømrer, Snedker eller Murer, vil hurtigt opdage at en saadan bogstavelig ikke er til at faa fat i for Tiden, fordi alle er beskæftigede med Nybygnings-Reparations- eller Vedligeholdelsesarbejde paa Hoteller eller Pensionater. Spørg en stedlig Købmand, hvornaar han sælger mest, i Juleugen eller en Uge i Højsæsonen og han vil svare: i Højsæsonen. At Priserne stiger noget i Sæsonen ligger ganske naturligt i den større Efterspørgsel, men dette kan dog vist kun gælde Kød og Fisk, og Pengene herfor bliver jo paa Stedet. Er der nogen, der jamrer over, at Smørprisen er saa høj, fordi Englænderne spiser vort Smør? Nej, man tier stille, spiser Margarine og glæder sig over det danske Landbrugs gode Fortjeneste. Hvad skade skulde Allinge-Sandvigboerne have af at spise det billigere Forkød i

Foraarstid.

Nu er Dagen fuld af Sang, og nu er Viben kommen, Bekkasinen Natten lang haandterer Elskovsstrommen. Plukke, plukke dugget Straa, plukke, plukke Siv ved Aa, plukke, plukke Blomster.

Engen er nu gyldengul af tunge Kabbelejer, Søndenvinden byder op, og Dueurten nejer. Plukke, plukke dugget Straa, plukke, plukke Siv ved Aa, plukke, plukke Blomster.

Dammen ligger Dagen ud med Brudelys i Hænde, rækker højt de ranke Skud, at Solen maa dem tænde. Plukke, plukke dugget Straa, plukke, plukke Siv ved Aa, plukke, plukke Blomster.

Nu vil Mø med Silkestik paa Brudelinet somme; den, der ingen Bejler fik, hun tar sig en i Drømme. Plukke, plukke dugget Straa, plukke, plukke Siv ved Aa, plukke, plukke Blomster.

Ræk mig en Førglemmigej og sidst en Krusemynte, saadan slutter vi vor Leg saa glad, som den begynde. Plukke, plukke dugget Straa, plukke, plukke Siv ved Aa, plukke, plukke Blomster.

Jeppe Aakjær.

Den farlige Alder.

(Af Ant Jørgensen, Yderup.)

I den sidste Tid havde Jens Peter og Mine jævnlig talt om at sælge Gaarden. Særlig Jens Peter var stemt for det, efter at de var blevet ene. Børnene var nu alle gifte og i gode Stillinger. Det havde været deres Haab, at et af Børnene skulde have overtaget Gaarden efter dem; men Forholdene havde udviklet sig saadan, at dette ikke blev til noget, skønt de økonomiske Kaar var gode. Det havde i mange Aar været Bestemmelsen, at Søren — en af Sønerne — skulde have Gaarden. Dette havde han været indforstaaet med og været glad ved. Men saa giftede han sig med en Pige af velstaaende Familie, og hendes Forældre vilde absolut, at de unge skulde have deres Gaard, der var bedre end Sørens Fødegård. Og saadan blev det.
Jens Peter og Mine sad nu ene ved deres Gaard — i gode økonomiske Forhold, men omgivet af fremmede Medhjælpere. Jens Peter især savnede Søren. Malk-

